

Ja çfarë iu tregua barinjve

Lindja e Jezusit u shoqërua me shenja të ndryshme. Këto shenja të mbinatyrshme provuan se lindja e Jezusit ishte me të vërtetë lindja e Birit të Perëndisë. Është e arsyeshme që të besosh se lindja e Birit Hyjnor të Perëndisë do të shoqërohej me dëshmi të mbinatyrshme. Dhe kështu ndodhi.

MARRËSIT E SHENJAVE (LUKA 2:8)

Shenjat e para të lindjes së Tij iu dhanë një grupi barinjsh, në fushat afër vendit ku lindi Jezusi. Ata ishin njerëz të zakonshëm, shumë punëtorë dhe me një zanat të rëndomtë, por ata ishin njerëz të ndershëm që po kërkonin vullnetin e Perëndisë.

«Tani në po atë krahinë [afër Bethlehemit, në kodrat dhe fushat rreth e rrotull] ishin disa barinj që rrinin jashtë, në fusha» (v. 8). Këta barinj po ruanin kopenë e tyre. Barinjtë renditeshin në fund të shkallës së shoqërisë. Ata nuk kishin prestigj apo popullaritet dhe shumë prej tyre ishin të ashpër dhe jobesimtarë. Por, ndryshe nga të tjerët, këta barinj ishin njerëz të ndershëm dhe të mirë. Zoti zgjodhi t'ua japë pikërisht atyre shenjën e parë të lindjes së Birit të Tij. Ky është një nga shembujt e shumtë që tregojnë se Zoti e anashkalon të pasurin dhe të fuqishmin dhe zgjedh punëtorët e thjeshtë që kanë zemra të sinqerta.

Barinjtë shpesh jetonin me dhentë e tyre në fusha. Kudo që të ishte një copë tokë e lirë dhe me bar, atje do të shkonin barinjtë për të ushqyer kopetë e tyre. Këta barinj ndoshta ishin larguar

nga stanet kaq shumë gjatë ditës, sa vendosën të mos ktheheshin atje atë natë. Ndoshta ishin si beduinët (arabë që enden në shkretëtirë) dhe lëviznin nga fusha në fushë duke jetuar me kopetë e tyre larg qendrave të banuara. Vargu 8 mbaron kështu: «Dhe natën ruanin kopenë e tyre». Ndoshta barinjtë organizoheshin në turne për të ruajtur delet e tyre gjatë natës (Mateu 14:25). Ata duhet t'i ruanin delet e tyre nga egërsirat që mund t'i hanin ato apo nga hajdutët që mund të përpiqeshin t'i vidhnin.

SHENJA (LUKA 2:9–14)

Gjatë natës, një ngjarje e çuditshme ndodhi: «Dhe ja, një engjëll i Zotit iu paraqit atyre» (v. 9a). Në fillim vetëm një engjëll i Zotit iu shfaq atyre dhe jo një shumicë engjëjsh. Ai qëndroi përpara tyre në tokë. Emri i engjëllit nuk është dhënë, por shfaqja do të ketë qenë e njëjtë me lajmërimet e bëra Zakarisë dhe Marisë nga Gabrieli (Luka 1:8–17, 26–38).

Pas këtij lajmërimi, engjëlli shkoi lart, në ajër dhe u bashkua me shumë engjëj të tjerë: «Dhe lavdia e Zotit shkëlqeu rreth tyre» (v. 9b). Engjëlli kishte ardhur me mision nga Zoti dhe lavdia e Zotit e rrethoi atë. Lavdia dhe shkëlqimi e kanë shoqëruar praninë e Zotit në momente të tjera të rëndësishme (Mateu 17:2; Veprat 9:3; Eksodi 24:16, 17). Vargu 9 vazhdon: «Dhe ata i zuri një frikë e madhe.» Reagimi i zakonshëm ndaj shfaqjes së një engjëlli në Dhjatën e Re është frika. Barinjtë u mbushën me frikë. Ata nuk ishin disi të frikësuar. Ata ishin

me të vërtetë të frikësuar. Ndërsa kujdeseshin si çdo natë për kopenë e tyre, barinjtë u gjendën përballë lavdisë së Zotit. Habia dhe frika që pushtoi zemrat e tyre janë të kuptueshme!

«Por engjëlli u tha: “Mos u druani, ...”» (v. 10). Engjëlli nuk kishte ardhur t’i ndëshkonte, por t’u ofronte mëshirë. Fjalët e tij të para ishin fjalë inkurajimi. Qëllimi i shfaqjes së tij nuk ishte të prodhonte frikë, por gëzim. Ai ishte i pari që dha lajmin për lindjen e Jezusit, lajm që do të sillte gëzim për çdo njeri që do ta dëgjonte: «Unë po ju sjell një lajm të mirë e shumë të gëzueshëm për të gjithë popullin.» Fjala në origjinalin greqisht, që këtu pëkthehet «lajmi i mirë», është fjala që është përdorur në pjesë të tjera të Dhjatës së Re për mesazhin e ungjillit. Këtu fjala është cilësuar me frazën «shumë të gëzueshme». Lajmi i mirë që engjëlli thotë ka lidhje me gëzimin që Krishti do të sillte në zemrat njerëzore, përmes besimit dhe bindjes ndaj Tij. Bekimet që Krishti po sillte, tha engjëlli, do të jenë për gjithë njerëzit, që nënkupton shpërndarjen e ungjillit ndër hebrenjtë në fillim dhe më pas ndër johebrenjtë.

Engjëlli vazhdoi: «Sepse sot në qytetin e Davidit lindi për ju një Shpëtimtar, që është Krishti, Zoti» (v. 11). Engjëlli tregoi se kjo shfaqje ndodhi natën kur Jezusi kishte lindur. Lajmërimi i tij ishte i pari që ishte bërë për lindjen e Jezusit. Barinjtë e dinin se Bethlehemi njihej si «qyteti i Davidit». Edhe pse emri i qytetit nuk u dha, barinjtë e dinin shumë mirë për cilin qytet bëhej fjalë. Atyre iu tha se Jezusi lindi si shpëtimtar për ata dhe për të gjithë njerëzit. Emri «Jezus» nuk përmendet, por, në vend të tij, përdoret fjala Shpëtimtar (Mateu 1:21 na thotë që ky shpëtimtar është Krishti). Shpëtimtari është përshkruar si Krishti, Zoti, i bekuar dhe Mbreti i mbretërve.

Barinjve iu tregua se si mund ta gjenin fëmijën, që të mund të shkonin dhe ta nderonin Atë. Atyre iu dha një shenjë me anë të së cilës do të mund ta gjenin: «Dhe kjo do t’ju vlejë si shenjë: ju do të gjeni një fëmijë të mbështjellë me pelena, të shtrirë në një grazhd» (v. 12). Shenja do të jetë një fëmijë i shtrirë në grazhd. Shenja e dytë do të jetë më e rëndësishmja: Një

fëmijë i mbështjellë me pelena nuk është diçka e rrallë, por një fëmijë i shtrirë në grazhd do të jetë diçka me të vërtetë e veçantë. Në një qytet të vogël si Bethlehemi me pak hane nuk do të jetë e vështirë që të gjesh një fëmijë në një grazhd. E gjithë ajo që barinjtë duhet të bënin ishte të shkonin në qytet dhe të pyesnin për një fëmijë në një grazhd dhe ata do të ishin në gjendje ta gjenin Jezusin.

Papritur pas këtij lajmërimi: «...engjëlli iu bashkua një shumice të ushtrisë qiellore që lëvdonte Perëndinë,...» (v. 13). Lindja e Jezusit është një nga ngjarjet më të rëndësishme në historinë e botës. Kështu që ishte e pritshme që kjo lindje të shoqërohej me shenja të mbina-tyrshme, për të treguar rëndësinë e këtij momenti. Engjëlli që foli me barinjtë u ngrit në qiell dhe u bashkua me shumicën e engjëjve, që filluan të lavdëronin Zotin me mirënjohje për atë çfarë Ai kishte bërë. Kjo ishte kënga e parë engjëjllore e përmendur në Testamentin e Ri.

Ushtria qiellore këndoi: «Lavdi Perëndisë në vendet më të larta dhe paqe mbi tokë njerëzve mbi të cilët qëndron mirëdashja e tij» (v. 14). Engjëjt i dhanë lavdi Zotit si më i larti. Ata gjithashtu kënduan për paqe në tokë midis njerëzve. Krishti erdhi të sjellë paqe midis Zotit dhe njeriut, midis njeriut dhe njeriut dhe brenda njeriut. Ai ka bërë të mundur që ne të kemi paqe me Perëndinë, përmes besimit në Të (Romakëve 5:1). Nëpërmjet Tij mund të kemi paqe, qetësi dhe siguri të përditshme, në mes të problemeve të jetës (Filipianëve 4:6, 7). Ne kemi paqe me të tjerët nëse i ndërtojmë marrëdhëniet me ta sipas mësimëve të Perëndisë (Romakëve 12:18). Paqja, të cilës engjëjt i kënduan, mund të vinte ndër njerëzit vetëm si rezultat i ardhjes së Jezusit në botë.

PËRGJIGJJA PËR SHENJAT (LUKA 2:15–20)

Pasi lavdëruan Zotin së bashku me korin qiellor, engjëjt u kthyen në qiell, larg nga shikimi i barinjve (v. 15). Barinjtë duhet të kenë qëndruar të hutuar dhe çuditur për disa momente, duke menduar për të gjitha ato që kishin parë. Pastaj, ata duhet të kenë filluar të diskutojnë

për çfarë kishin parë dhe dëgjuar: «...Barinjtë i thanë njëri-tjetrit: “Le të shkojmë deri në Bethlehem për të parë ç’ka ndodhur dhe ç’na bëri të ditur Zoti.”» Barinjtë filluan menjëherë të planifikonin udhëtimin e tyre për në Bethlehem, për të parë dhe nderuar fëmijën që kishte lindur. Reagimi i tyre për çfarë kishin dëgjuar dhe parë ishte i menjëhershëm dhe i vendosur.

Ata shkuan menjëherë në Bethlehem: «Shkuan, pra, me nxitim dhe gjetën Marinë, Jozefin dhe fëmijën që ndodhej në një grazhd». Duket se ata e gjetëm fëmijën në grazhd pa vështirësi. Kjo është e para pamje e gjithë familjes së Jezusit në Bibël. Barinjtë e dinin se ata po shikonin Mesinë, megjithëse ata nuk i kuptonin të gjitha.

Ata treguan çfarë kishin parë dhe dëgjuar: «Mbasi e panë, përhapën ato që u ishte thënë për atë fëmijë» (v. 17). Ata i treguan Jozefit, Marisë dhe të tjerëve që ishin të pranishëm atë që engjëlli u kishte thënë dhe çfarë kori qiellor kishte kënduar për Krishtin. Ata u bënë evangjelistët e parë. Ata kishin marrë lajmin e mirë dhe nuk mund ta mbanin atë për vete.

Njerëzit që dëgjuan dëshminë e barinjve ishin të mrekulluar me tregimin e tyre (v. 18). «Si mund të shpjegohet shfaqja e engjëjve?», duhet të kenë menduar ata. Edhe pse ata nuk kuptonin shumë nga çfarë po thuhej, ata çuditeheshin me gjërat që thuheshin.

Madje edhe nëna e Fëmijës ishte e çuditur nga gjithë këto ngjarje: «Maria i ruante të gjitha këto fjalë, duke i medituuar në zemrën e saj» (v. 19). Ajo meditonte për ato që kishte parë dhe

dëgjuar. Ajo e dinte kush ishte Jezusi nga ato që engjëlli i kishte treguar asaj dhe nga ato që ajo vetë kishte provuar, por ajo nuk ua tregoi këto të tjerëve. Ajo vetëm mendoi për to në zemrën e saj, duke e kuptuar se shumë nga çfarë kishte provuar dhe njohur duhet t’i mbante në zemrën e saj, midis vetes së saj dhe Perëndisë.

Çfarë ndodhi më tej me barinjtë? «Dhe barinjtë u kthyen, duke përlëvdur dhe lavdëruar Perëndinë për të gjitha gjërat që kishin dëgjuar dhe parë, ashtu si u ishte thënë atyre» (v. 20). Barinjtë u përgjigjën në tre rrugë. Së pari, ata lavdëruan Perëndinë. Fjalët e engjëllit dolën se ishin të vërteta dhe ata lavdëruan Perëndinë për lajmin e mirë që kishin marrë. Së dyti, ata u bënë evangjelistët e parë duke u treguar të tjerëve atë që panë. Së treti, ata iu kthyen punës së tyre dhe përkushtimi i tyre ndaj Perëndisë tani ishte rigjallëruar, ndërsa zemrat e tyre ishin të mbushura me një gëzim të ri.

KONKLuzion

Si do të reagonit ndaj faktit se Krishti ka ardhur në botë? Ashtu si barinjtë, ju duhet të vini te Krishti, duke e falenderuar për atë që Ai ju ka treguar. Duhet t’ua shpërndani lajmin e mirë të tjerëve dhe duhet t’i ktheheni punës tuaj të përditshme me një përkushtim të ri ndaj Perëndisë dhe me më shumë gëzim në zemrat tuaja.

Pse nuk ia jepni jetën tuaj Atij tani? Përgjigjuni Atij të bindur dhe me besim. Pagëzohuni dhe lëreni gëzimin e Tij të hyjë në zemrat tuaja sot!

Autor: *David Roper*
Marrë nga seria: “*Tako Zotin*”
© 2001, 2003 E VERTETA PER SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara